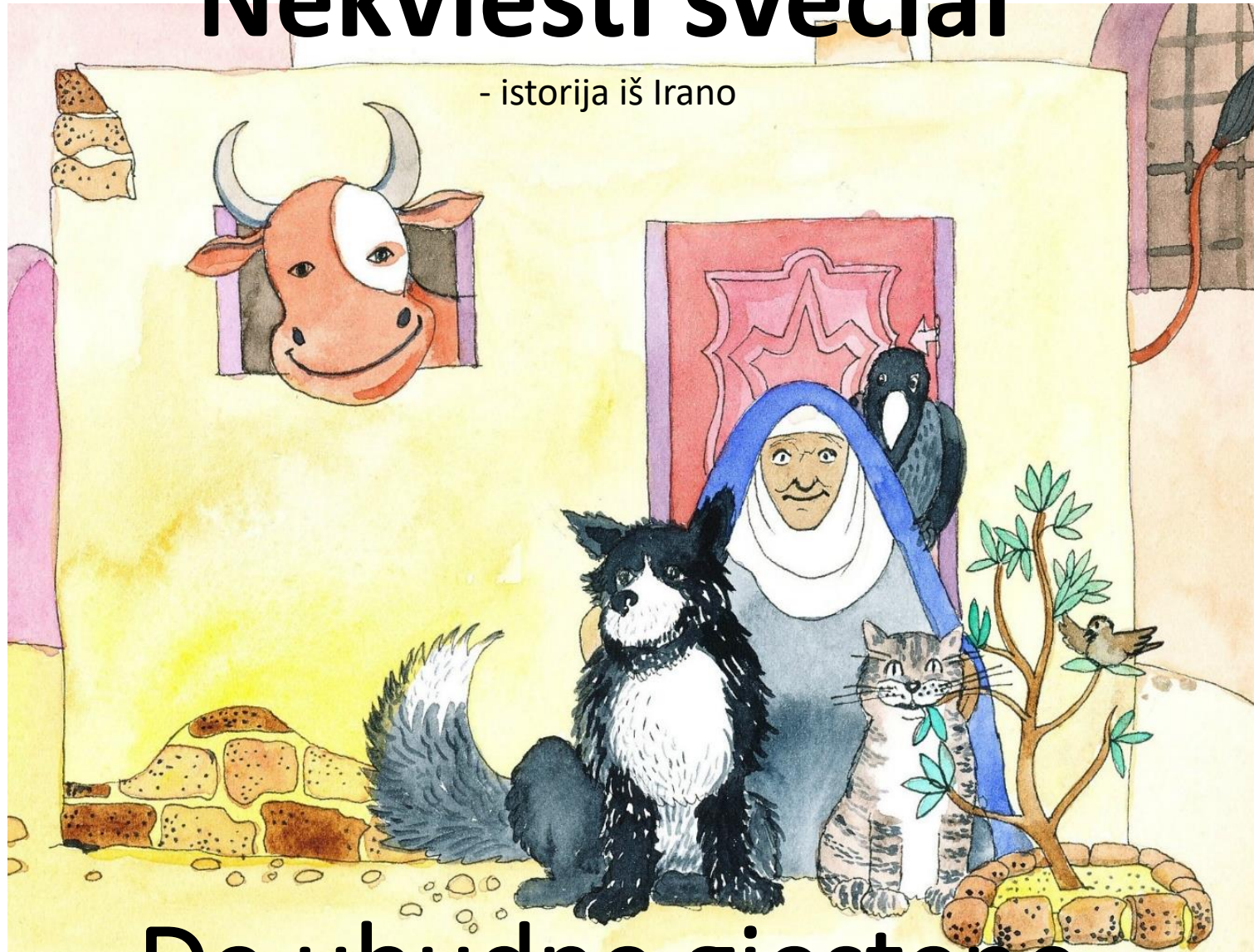

Nekviesti svečiai

- istorija iš Irano

De ubudne gjestene

- En fortelling fra Iran

Kartą Irane, mažame miestelyje, iš molio drėbtame namelyje gyveno senutė. Prie jos namelio buvo smėlio dėžės dydžio sodelis. Tame sodelyje augo degtuko dydžio medelis. Sodelį supo keturios molinės sienos.

Det var en gang en gammel dame som bodde i et lite leirhus i en liten landsby i Iran. Huset hadde en hage like stor som en sandkasse. I hagen var det et tre like stor som en fyrstikk. Rundt hagen var det fire vegger av leire.

Vieną popietę, apsisiautusi savo ilgą gėlėtą čadrą senutė išėjo pasisveikinti su kaimynais. Staiga pakilo stiprus vėjas ir ėmė plazdenti čadrą lyg nuotakos nuometą. Senutė pajuto drėgmės kvapą nuo molinių sienų. Lauke ėmė smarkiai lyti ir griaudėti.

En ettermiddag svøpte hun sin lange blomstrede chador rundt seg og gikk ut for å hilse på naboene. Idet chadoren begynte å svaie i lufta som et brudeslør, kjente hun plutselig at det begynte å regne, lukten av fuktig leire kom fra veggene. Det begynte å pøsregne og tordne.

Senutė sugrįžo atgal į savo namelį ir prigulė. Staiga išgirdo beldžiant: «Tuk, tuk, tuk!»

Tai buvo peršlapęs žvirbliukas. Lietus lašėjo jam nuo snapo: «Tekšt, tekšt, tekšt!»

Šlapi sparneliai plakėsi vienas į kitą : «Plast, plast, plast!»

Senutė įsileido žvirblį vidun ir pridengė jo sparnelius audeklo skiautele.

Den gamla dama gikk inn og krøp under dyna. Da hørte hun plutselig: «Bank, bank, bank!» Det var liten klissvåt spurv .Vanndråper falt ned fra spurvens nebb: «Drypp, drypp, drypp!» Og de våte vingene flakset mot hverandre: «Klask, klask, klask!» Den gamle dama tok spurven med seg inn i rommet og dekket vingene med et lite tøyestykke.

«Tuk, tuk, tuk!» Senutė nuskubėjusi prie durų paklausė : «Kas čia?»

Vos tik pravėrus duris, vidun purptelėjo permirkusi varna ir aptaškė žvirblį.

Žvirblis jau šokosi aprėkti varną, bet staiga išgirdo vėl :

«Tuk, tuk, tuk!» Dabar j namelij įpėdino peršlapęs katinas .

«Bank, bank, bank!» Den gamle dama skyndet seg til døra og spurte: «Hvem er det som banker på?» I det hun åpnet døra fløy det ei klissvåt kråke inn i huset og dusjet spurven i vann.

Spurven skulle til å kjeftte på kråka, med akkurat da hørte de: «Bank, bank, bank!» En gjennomvåt katt kom labbende inn i huset.

Žvirblis ir varna iš baimės susiglaudė ir ėmė drebėti.

«Miau, nebijokite, nors ir nepažįstate manęs, šiuose namuose mes visi likimo broliai ,» išmintingai nusišypsojo katinas.

Da spurven og kråka så katten, klenget de seg på hverandre og begynte å skjelve av redsel.

«Miau, ikke vær redd for de du ikke kjenner, i dette huset er vi alle venner,» smilte katten lurt.

Tą vakarą atėjo ir daugiau sušlapusių svečių: šuo Sargis ir sukeldama žemės drebėjimą didžiulė karvė. Visi gyvūnai spraudėsi tarp sienų, tik vienas žvirblis tupėjo ir juokėsi savo kamputyje «Cha-cha-cha-cha.»

I lūpet av kvelden kom det flere våte gjester:

En vaktbikkje, og en stor ku som presset seg inn i huset og lagde jordskjelv. Alle dyrene ble slengt til veggs.

Men den lille spurven satt og lo i kroken sin: «Hi-hi-hi-hi.»

«Chrrrr...chrr...chrrr....» namelyje girdejosi knarkimas. Žvirbliukas su varna susirado sau vietelę ant palangės, o katinėlis, šunelis ir didžiulė karvė sugulė skirtinguose namo kampuose.

«Z-z-z-z-z» Nå kunne man bare høre lyden av snorking i det lille huset. Den lille spurven og herr kråke hadde funnet hver sin plass i vinduskarmen, mens kattepusen, vaktbikkja og den svære kua la seg i hvert sitt hjørne i rommet.

Rytą, vos prabudusi ir atmerkusi akis senutė pamatė, jog visi gyventojai pluša:

Varna parskrido su malkomis snape. Šunelis iš visų plaučių pūtė ugnį į krosnį.

Katinas paklojęs staltiesę ant grindų dengė stalą pusryčiams.

Karvė jau buvo grįžusi iš miesto ir nupirkusi duonos keptos ant akmenų. O žvirblelis čiulbėjo gražią melodiją.

Neste dag, da den gamle dama strakk seg og åpnet øynene, så hun at hele huset var i bevegelse: Kråka braste inn med tre vedkubber i nebbet. Vaktbikkja brukte de sterke lungene til å blåse liv i peisen. Katten gjorde i stand en lekker frokost på en duk på gulvet. Den store kua hadde vært i byen og kjøpt steinbakt brød. Og spurven sang en vakker melodi.

Visi susėdo aplink pusryčių stalą, valgė duoną su ožkos sūriu, gėrė arbatą ir maloniai šnekučiavosi.

Begeriant paskutinį arbatos lašelį pasirodė saulė. Nustojo lyti ir atėjo laikas skirstytis.

Tačiau visiems pasidarė liūdna pagalvojus, kad reikės skirtis su gerąją senute.

Alle satte seg rundt frokostduken på bakken, spiste steinbakt brød med fetaost, drakk te og storkoste seg.

Da de hadde tatt den siste slurken med te, begynte sola å skinne. Nå regnet det ikke lenger, så det var vel kanskje på tide å dra. Men tanken på å ta farvel med den gamle snille damen gjorde dem veldig triste.

Senutė liūdnai nužvelgė visus gyvūnus ir tarė: «Jei būtų mano valia, sakyčiau kad likite visi, bet mano sodelis kaip smėlio dėžė, ir tiek nedaug vietos jame. Jei liktų žvirblis, tai turėtų didžioji karvė išeiti.»

«Kaip gi be manęs, kuri bliana mū-mū ir aprūpina visus pienu ir sviestu prie duonos. Ar aš negaliu likti?» subliovė didžioji karvė. «Miau-miau-miau ...» sukniakė katinas.

«O kaip gi be manęs au-au-au, sargo, kuris apgina nuo vagių. Ar neleisit man likti?» sulojo Sargis.

«Kar-kar-kar ...» sukarkė varna. «O kaip gi be manęs, kuris čiulba čir-čir. Juk visiems reikia gražios melodijos. Ar aš negaliu likti?»

Med en klump i hjertet så den gamle dama på alle dyrene og sa: «Hvis det var opp til meg, så skulle jeg latt dere alle bli igjen, men hagen min er like stor som en sandkasse, dem rommer ikke så mye. Hvis den lille spurv blir igjen, blir den svære kua nødt til å gå.» «Og hva med meg som sier mø-mø, gir deg melk og smør til brød-brød, skal ikke jeg få bli?» sa den svære kua. «Mjau-maju- maju ...» sa katten. «Hva med meg som sier woff- woff, banker tyver, jeg er røff-røff, skal ikke jeg få bli?» sa vaktbikkja. «Kra-kra-kra ...» sa kråka. «Hva med meg som sier tvi-tvi, alle trenger en melodi, skal ikke jeg få bli?»

Taip visiems buvo leista pasilikti tik su viena sąlyga, kad visi tvarkysis namuose ir gražiai elgsis vienas su kitu.

Taip jie ir sutarė. Gyveno ilgai ir laimingai visi kartu.

Snip snap senute, ir baigta pasakutė.

Og det var slik alle fikk lov til å bli, men på en betingelse: Alle skulle hjelpe til med huset, og være snille med hverandre. Det gjorde de og fra da av levde de mange lykkelige år sammen.

Snipp, snapp, snute, så er eventyret ute.

Illustratør: Svetlana Voronkova

Se flere fortellinger på morsmal.no